

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Title:

Letter to
Studerterhjemmets Presseudvalg
from
Simonsen, David

Sender:

(København, Denmark)

Recipient: Studenterhjemmets Presseudvalg

(København, Denmark)

Resource type: text

Extent: 10 pp.

Languages: da

1917-05-03/1917-05-04

Person:

Id: hegerman-lindencronecai_00001.tif

Comment: Bilag: 9 siders artikel med titlen "Den russiske Revolutions Inflydelse paa Jødernes Stilling"

Related:

W 193

Cai

Statenstempel
Nj. Vesten 21.

3 5 17.

april 11/17

^{Carp}
Højterede Herr Hegerman-Lindencrone!

Hermed den ønskede Artikel, idet jeg dog meget maa undskylde baade at den er bleven forsinket, og at den er bleven for lang. Men jeg var bange for, efter de Erfaringer, jeg har gjort, at den almindelige Læsekreds ikke vilde forstaa, hvad det drejede sig om, naar jeg ikke først havde givet ganske faa Oplysninger om Stillingen under det gamle Regimente. Jeg kunde ligesaa godt skrive 10 Artikler derom og mener at have indskrenket mig til det nødvendigeste. Ligeledes kunde jeg selvfølgelig have talt om de forskellige Meder og Komiteer, som dels Zionisterne i Rusland og dels Bundisterne og de andre socialdemokratiske Partier har holdt, men ogsaa dette vilde krave en altfor lang Forklaring for de almindelige Læsere. Endvidere har jeg helt udeladt den Betydning, Revolutionen vil faa for Jøderne i Vesteuropa, som i saa mange Aar har maattet anvende saa megen Tid og Kraft og saa mange Penge paa at lindre de Saar, der blev slaet i Rusland og maatte modtage den store Indvandring. Alt dette kunde være overordentlig interessant at fortælle, men vilde blot blive en Bog i Stedet for den Bladartikel, som De har ønsket.

Deres ærbødigste

Den russiske Revolutions Indflydelse paa Jødernes Stilling.

For syv Uger siden var der givet mig Lejlighed til at føre en Santale med en indflydelsesrig Politiker. Santalen kom ogsaa ^{id} over paa Forholdene i Rusland. Jeg fremsatte da den Anskuelse, at der med det aller første kunde ventes en Revolution, vel at mærke fremkaldt af den herskende reaktionære Klike. Denne ønskede, saa vidt man kunde se, Separatfred med Tyskland, og efter hvad der forlød, havde Rusland udtrykkelig taget Forbehold om at slutte Separatfred, hvis en Revolution udbrød. Samme Aften bragte Aviserne de første Telegrammer om Revolutionen. For saa vidt havde jeg altsaa ikke taget fejl. Men Resultatet er rigtignok blevet, at de revolutionæres Kamp med Regeringen havde ført til en langt hurtigere Sejr, end man havde turdet vente. Den Protopopoffske Styrelse havde, til Trods for alt hvad der var øst ud til Politi og Gendarmer, været ganske magtesløs. Et i Forhold til det mægtige Resultat saare ringe Antal Ofre var faldet, ~~for Dumsen havde faaet Ledelsen,~~ ^{Overtaget} idet Soldaterne og Arbejderne havde stillet sig paa Revolutionens Side. Hvorledes Forholdene nu videre vil udvikle sig i Rusland, om Liberalismen eller Socialismen vil faa den afgørende Indflydelse i den nye Republik, om Reaktionen endnu er stærk nok til at volde alvorlig Uro, om Bondesoldaterne, naar de engang vender hjem fra Krigen, vil være tilfredse med den Ordning, som den konstituerende Forsamling vil træffe, alt dette og meget andet vedkommer os ikke her, hvor der kun skal tales om den Indflydelse, som Revolutionen har faaet og videre vil faa for Jødernes Stilling.

Det er vel bekendt nok, at det reaktionære Regimente havde lagt sin tunge Haand paa alle de saakaldte "Fremmedfolk" i det store russiske Rige. Finner og Lillerussere, Muhamedanere og Lettere havde alle i større og mindre Omfang maattet føle

Trykket, men værst var det jo gaaet ud over Jøderne. Vi mindes endnu med Rædsel de store Pogromer, som ledsagede Konstitutions Indførelse Oktober 1905. Og det var kun den mægtigste Afslutning paa Pogromer fra 80'erne og 90'erne. Man vil endnu ogsaa mindes Bailis Processen, hvor den russiske Regering (i Modsetning til forskellige tidligere Ritualmordprocesser) for første Gang søgte at føre Beviset for, at Jøderne eller i det mindste "en jødisk Sekt" af deres religiøse Forskrifter var forledet til at drikke Blod af myrdede kristne Smaa børn (hvorledes det gik til, at den anklagede Bailis, til Trods for Regeringens og dens Kreaturers Arbejde, dog ikke blev dømt, fortælles der en overmaade morsom Historie, som det her vilde føre for langt at gengive). Saedanne Begivenheder maatte jo tildrage sig Vesteuropas Opmærksomhed. Kun faa lagde derimod Mærke til det uafledelige Pineri, som Jøderne var underkastede. De 6 Millioner Jøder var jo for det første stavnsbundne. Indenfor det Territorium, hvor de maatte bo, var de atter bundne til Byer og Flækker. Passede det Myndighederne at faa dem ud af Flækkerne, blev disse omskabte til Landsbyer, og dermed Besiddelsesretten frataget Jøderne. Kun enkelte privilegerede Klasser kunde faa Adgang til andre Dele af Riget, derimellem de studerende, og disses Tal blev da indskrænket til visse smaa Procenter dels i Mellemskolerne og endnu mere i Højskolerne. Nogle Højskoler blev helt lukket for Jøderne. Og overalt fandt man paa nye Indskrænkninger, der skulde hindre Jøderne i at benytte den ringe Adgang, som Loven nu engang gav dem. Kun de aller bedst begavede og aller flittigste Jøde børn kunde bestaa Optagelsesprøve i Gymnasierne saaledes, at de kunde have Haab om at komme indenfor Procentgrensen. Resultatet blev, at en ganske uforholdsmæssig Del af de russiske jødiske Studenter medte med Guldmedalje (den russiske "Udmærkelse") og at Rusland saaledes vel kun fik faa men ualmindelig dygtige jødiske Læger, Jurister etc. Følgelig faldt

J De i det egentlige Polen - Angaaende jøde bør 1/2 million jøder var indenfor Polen Grænser og i Polen skulde det de i Rusland boende

en Minister paa at afhjælpe denne Ulempe. Han lod kaste Lod mellem dem, der meldte sig til Optagelsesprøve, og Loddet kunde jo da lige saa godt falde paa de mindre begavede som paa de mere begavede. Resultatet var saa igen, at en Del af de mindre begavede ikke bestod Optagelsesprøven og i Stedet for de 3⁵ pCt. kunde saa Gymnasiet maaske nøjes med at faa 2¹ pCt. Overhovedet var man blevet mere og mere opfindsom med at udlægge Lovene. De egentlige Haandværkere havde ogsaa en vis Ret til at bo udenfor Territoriet; ve den jødiske Urmager, som solgte en Urnagle, han ikke selv havde lavet, han erklæredes for Handlende, hans Ejendele konfiskeredes og han udvistes fra det indre Rusland. Fra Moskov uddreves en Gang paa Trods af al Lov en hel Del Haandværkere, ~~da~~ saadant behagede Guvernøren. De Købmænd, som betalte Næringsskat af første Gilde, 1000 Rbl. aarlig, havde ogsaa visse Rettigheder, men ogsaa disse indskrænkedes mere og mere. Stod der i Loven, at en rejsende jødisk Købmand skulde medføre Kopier af alle de mange Papirer, han skulde fremlægge, naar han skulde melde sig til Politiet i hver By, han besøgte, saa fandt en kløgtig Guvernør paa, at en forsigtig Mand, som havde medbragt alle Originalerne, skulde hjemsendes som Lovbryder pr. Etappe, da Loven jo bød ham at medføre Kopier. Selvfølgelig anvendtes Bestikkelser i højeste Grad, da det var aldeles umuligt at overholde alle de mange Forskrifter, som med eller mod Loven lagdes paa Jøderne. Det var en udmærket Malkeko for Embedsstanden, og løjerlig nok var det Jødernes største Skræk, naar de fik en ny Politichef, om Forsøget viste, at vedkommende hørte til de Undtagelser, der ikke tog eller forlangte Bestikkelser. I ældre Tid havde den højeste Domstol, Senatet, ofte taget Jøderne i Beskyttelse ~~mod~~ mod urigtig Lovfortolkning; i den senere Tid havde Senatet selv mangan Gang hjulpet de jødefjendske Ministre med Fortolkninger, som ingen tidligere havde kendt, og som nu fik tilbagevirkende Kraft.

Det er let at forstå, at den jødiske Ungdom, som endnu indtil 80'ernes Begyndelse kun havde taget meget ringe Del i de revolutionære Bevægelser, efterhaanden ved de uafslidelige Forfølgelser blev drevet mere og mere til venstre ud i de røde Partier. Regeringen fandt saa igen ny Anledning til Jødeforfølgelser, og den sidste store Pogrom i 1906 var da ogsaa saadan, hvor den civile Befolkning saa godt som ikke tog Del i Mordene og Plyndringerne, men Dragoner og Artilleri selv besørgede det fornødne. Men Trods alt viste Jøderne, da Krigen udbrød, en uanet Patriotisme. De unge Jøder ilede i stort Tal frivillig til Fanerne, skønt de jo ogsaa som Soldater maatte finde sig i at staa tilbage, idet de ikke kunde udnævnes til Officerer, og de ældre Jøder bragte deres Ofre af Penge til Indretning af Lasaretter, Forplejningsstationer o. lign. I Dumaen høstes der fra den jødiske Deputeredes Side de samme patriotiske Ord, de samme Løfter om Ofre som fra de andre Deputeredes. En kort Tid syntes man virkelig at have saa meget at tænke paa, at man glemte Jødeforfølgelserne. Men det varede ikke altfor længe. Foruden alt andet vilde man endnu mindes de frygtelige "Evakuationer" hvor Millioner af Jøder drevs bort fra deres Hjem og mange Tusinde omkom paa Vejen. Den jødiske Offervillighed til at modtage og sørge for de sultne og nøgne viste sig paa den skønneste Vis, hvor ikke Myndighederne lagde Hindringer i Vejen. Og til Trods for de utallige Ofre og Lidelser viste den jødiske Livskraft sig paa glimrende Maade. I de fjæne ukendte Egne fandt man sig forholdsvis hurtigt til Rette, gik hurtigt i Arbejde - og søgte hurtigt med de jødiske Hjelpekomiteers Bistand at grunde Skoler, ja endog Hejskoler til Erstatning for dem, som var bleven tilintetgjorte. Og der viste sig endnu et. Medens Regeringen stedse, lige fra den Tid da Ignatiev i 1882 indførte de saakaldte provisoriske Majlove, havde det heddet sig, at Indskrænkningerne ogsaa foretoges i Jødernes Interesse,

da den kristne Befolkning ikke vilde finde sig i Samlivet med frie Jøder, viste der sig nu i Byer og Landsbyer, hvor der tidligere ikke havde været bosat Jøder, og hvor man neppe forstod at tale med Jøderne, som jo før en stor Del kom fra polske Egne, at der slet ingen Vanskelighed rejstes fra den russiske ortodokse Befolknings Side. Man fandt sig gensidig til Rette og Hjælp hinanden, naar Myndighederne blot ikke traadte hindrende i Vejen. Dette var jo netop, hvad de frisindede Russere og de jødiske Deputerede Gang paa Gang havde hævdet. Selv om Storbyernes Udskuud selvfølgelig let ved Brændevin og Politiets Ledelse kunde hidses til Pogromer, selv om Bønderne ^{og Syn. l.} var kommet med deres Vogne for at købe de revede Ejendele, naar man havde vist dem de i Ministerierne trykte Proklamationer, at Tsaren havde givet Tilladelse til i tre Dage at udplyndre Jøderne, selv om Embedsmændene, der skulde forbedre deres altfor beskedne Gager ved at udpresse Bestikkelser af Jøderne, havde vist sig jødefjendske, saa havde man bestandig hævdet, at den jævne russiske Befolkning intet udestaaende havde med Jøderne. Man forlangte Frihed for Jøderne, idet den frisindede Intelligens udtalte, at Undertrykkelsen ikke var nogen Skændsel for Jøderne, men en Skamplet for Rusland, og de jødiske Deputerede hævdede, at de vilde Frihed for deres Folk i Forening med Friheden for alle de andre russiske Folkeslag. Det vilde føre alt for vidt at tale om, hvorledes man havde slaaet den egentlige jødiske Presse ned, saa at store Dele af Befolkningen kun med Møje kunde faa at vide, hvad der egentlig foregik, det skal heller ikke her omtales, hvorledes Dumaerne lidt efter lidt omskabtes i reaktionær Retning, men kun nævnes, at da det var fornødent, at Kadetterne, for at den progressive Blok i den sidste Duma kunde dannes, maatte give Afkald paa deres principielle Fordring, at der snarest muligt skulde gives Jøderne fuldkommen Frihed og Lighed med de andre Trosbekendere, saa var det ogsaa Jøder indenfor

Kadetpartiet, som gav Kadetternes Fører deres Ord tilbage. Jøderne kunde vente, sagde Jødernes politiske Førere, til det hele Rusland fik den Frihed, som den progressive Blok vilde kæmpe for. Og de mange Skuffelser, som Jøderne endnu maatte lide i den allersidste Tid, saalænge den progressive Blok maatte strække sine Arme meget langt ud til højre for at kunne kæmpe mod den mærkeste Reaktion, disse Skuffelser maatte bæres, Kadetpartiet maatte blive indenfor Blokken, for at Sejren kunde vindes.

Nu blev den altsaa vundet. Da Kampen førtes i Petrograds Gader, kæmpede jødiske Ynglinge selvfølgelig sammen med kristne. Mellem de 300 faldne, som først taltes mellem de revolutionære, var 30 Jøder. Men der var heller ingen Tvivl om, at nu endelig Frihedens Tid var kommen. Det gamle Middel, som igen blev forsøgt forskellige Steder, at fremkalde Jødepogromer, udrettede intet. Krigen havde standset Brændevinsuddelingen, og Politiet kunde nu ikke mere føre Vagabonderne som tidligere. Og til Trods for de talrige og magtige Opgaver, som maatte paa-hvile Revolutionens Ledere, kunde det selvfølgelig ikke glemmes, at man hurtigst muligt maatte fjerne alle de Indskrænkninger, som forskellige Nationaliteter og forskellig Trosbekendelse havde lagt paa store Masser af Ruslands 170 Millioner, derimellem de Millioner af Jøder, som endnu stod under russisk Herredømme. Kadetterne mente, at Opgaven skulde løses paa en Maade, Arbejderpartiet forlangte en anden. Man fandt da en Mellemløst imellem den fra den ene Side forlangte almindelige Erklæring om Menneskerettigheder og den fra anden Side ønskede Optælling af Enkeltheder, idet Justitsministeren, Kerenskij, forelagde et Lovforslag om Afskaffelse af de konfessionelle og nationale Indskrænkninger, som optæller alle vigtige Punkter, der nu skal ændres, idet saa senere hen henvises til de utallige Love og Paragrafer, der dermed sættes ud af Kraft. Saaledes ophæves alle Indskrænkninger med Hensyn til Retten til at bosætte sig, til at

erhverve ærligt og uærligt Gods, til at udøve de forskellige Haandteringer, Industrier derimellem Bjergværksindustrien, til at tage Del i Leveringer til Staten os.v. Man faar nu Lov til uhindret at tage Del i Aktieselskaber, til Handel og Industri og af Ledelsen deraf, til at ansætte og antage Tjenestepersonale af alle Arter; man faar Ret til at ansættes i Statens Tjeneste baade i den civile og i den militære og til at overtage alle Arter af Embeder, til hvilke man iøvrigt er kvalificeret; man faar nu Ret til at optages i Lærestalderne, Statens og de private, til at nyde Stipendier og til at give Undervisning osv. osv. Ganske særligt maa det ogsaa nævnes, at Udlændinge, som ikke tilhører fjendtlige Stater heller ikke skal være underkastet de gamle Indskrænkninger (som jo f. Eks. gjaldt for danske Jøder, der drev Handel i Rusland) og efter et Par Dages Behandling udkom da med ganske ringe og ubetydelige Ændringer det forelagte Dekret med Gyldighed fra Publikationens Dag underskrevet af Regeringens Præsident Fyrst Lvov og Justitsminister Kerenkij

Fra den 21 Marts (gl. Stil) ^{= 3 Apr} er altsaa Jøderne i Rusland ligeberettigede med alle andre Trosbændere i den nægtige Republik. At der vil gaa lang Tid, før alt kan falde til Ro, selv om Krigen indenfor en overskuelig Tid vil ophøre, er jo selvfølgelig, men baade i Rusland og hos de russiske Jøder, som for Tiden er i Vesteuropa hersker der fuldkommen Sikkerhed for, at det vundne ikke vil blive tabt og alle de før Krigen og under Krigen gennemgaaede Lidelser er paa vidunderlig Maade traadt i Baggrunden. Friheden er vundet, netop som man ønskede den, i Forening med hele Folket. Det er ikke en Naadesbevisning af en tilfældig Minister, ikke engang en almindelig Afstemning i Duma og Rigsaad, som aldrig havde kunnet føre til andet end til langsomme Skridt fremad, det er det frigjorte Folk, som har talt, og hvsi Ord, trods alt hvad der endnu kan hende, lige saa lidt kan

tages tilbage som Frankrigs Frihedserklæring 1789. Undersegelserne af det gamle Regimentes Regnskaber har allerede vist, hvorledes de Mænd, der slog sig for Brystet som Representanter for det ægte russiske Folk, Mænd som Samyslowski, Dubrovin og Markow, der førte de skændigste antisemitiske Taler ligefrem var købt af Regeringen. Man vil forstaa, at Jødernes politiske Førere har frembaaret deres varme Tak for Regeringen. Den Deputerede Friedman talte til Lvof om de tidligere mørke Tider og mindede om, hvorledes Jøderne havde høvdet, at det ikke var det egentlige russiske Folk, som var Skyld i Elendigheden, talte om, hvorledes Stedsønnerne endelig var bleven anerkendt som Sønner, og hvorledes disse Ruslands Børn vilde vie deres Fædreland endnu mere alle deres Kræfter. Fyrst Lvof svarede bl. a. i sin Tak: I vore Tanker og vore Følelser var vi forlængst Brødre, man vilde kun ikke tillade os, at vi foremede os, som vi ønskede det. Paa samme Dag henvendte Deputationen sig til Arbejder- og Soldaterkomiteen, Friedman mindede her om, at man netop havde valgt denne Dag, der var den første Dag af den jødiske Paaske, fordi denne Dag mindede om, hvorledes Jøderne for Aartusinder siden var bleven befriet af Trælldomen i Ægypten. Advokat ^{gnr} Rosenbergs holdt en stor Tale, hvori han mindedes de svundne Tider og mindedes, hvorledes selv de ^{Jeh-}, der ifølge deres Stilling mindst kendte til Indskrænkninger dog maatte leve i en stadig Uro, hvorledes de alle havde været lækbundne, og hvorledes Fædres og Mødres Brødres og Søstres Blod havde tændt Frihedstrangens Flamme hos dem alle. Jødiske Ynglinge havde i Revolutionstiderne kæmpet i Forening med deres anderledes troende Brødre, havde maatte bestige Skafottet og var sendt til Sibiriens Gruber og Fængsler, og da Konstitutionen 1905 var bleven givet, var Revolutionen fortrinsvis bleven betalt med jødisk Blod. ^{gnr} Rosenbergs, som havde forsvaret Bøllis mindede om den Skændsel hin Proces havde villet kaste paa hele det jødiske Folk. Advokaten, som havde ført For-

svar for Jøder, der under Krigen uretfærdig var bleven anklaget som Spioner, mindede om den umenneskelige Beskyldning mod Jøderne for at være Landsforrædere. Nu var Svaret bleven givet ved Dekretet for 4 Dage siden. "Velsignet være vore fælles Lidelser! De styrkede vor Aand og gjorde den uovervindelig. Den som en Gang har rejst sig op, skal ingen mere bøje!"

D. Simonsen.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk